

Ο τελευταίος γεωργός (ιστορικό μυθιστόρημα)

Το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας ιστορικών μυθιστορημάτων της καταξιωμένης συγγραφέως Γιώτας Κριλή αποκλειστικά στον Κόσμο

Γιώτα Κριλή

Μέρος δεύτερο Ματωμένες γειτονίες-33

Ενα μήνα αργότερα, ήρθαν τα μαύρα μαντάτα. Η δεύτερη ξαφνική βουλγαρική κάθοδος στην ελληνική Μακεδονία συγκλόνισε ολόκληρη την Ελλάδα και τον απανταχού Ελληνισμό. Δεν είχαν κλείσει ακόμη οι πληγές του Β' Βαλκανικού Πολέμου.

- Λευτέρη μου! Παιδάκι μου! ανέκραξε η κυρα-Μαρίκα και γονάτισε μπροστά στο εικόνισμα της Παναγιάς εκλιπαρώντας την ασφάλειά του.

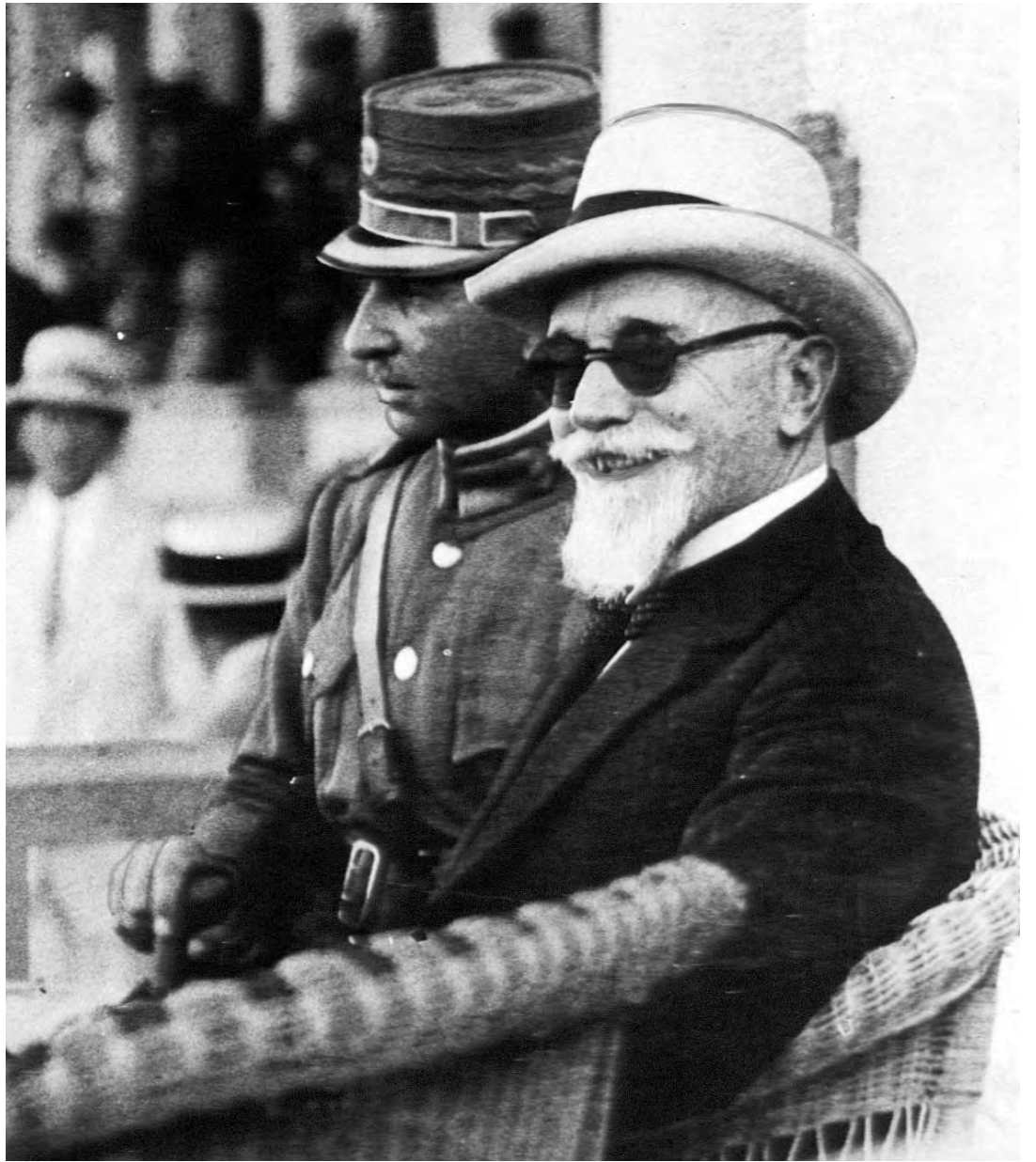
Ο Λευτέρης επέστρεψε στις Σέρρες όπου είχε τη βάση της 6ης Μεραρχία του Δ' Σώματος Στρατού. Η παράδοση του οχυρού Ρούπελ στους Βουλγάρους είχε λαβώσει ψυχικά και πηκτικά εκείνους τους μεθοριακούς φρουρούς. Πρόσμεναν, ανά πάσα στιγμή, την εξόρμηση των Βουλγάρων από το Ρούπελ στην ενδοχώρα της Μακεδονίας και ένιωθαν ευάλωτοι. Η πρόσφατη αποστράτευση είχε μειώσει το στρατό και τον καθιστούσε ανίκανο να υπερασπιστεί αποτελεσματικά την περιοχή.

Μια ομάδα αξιωματικών, συμπεριλαμβανομένου και του Λευτέρη, είχε μυστικές επαφές με την επιτροπή της Εθνικής Αμύνης στη Θεσσαλονίκη. Η επιτροπή είχε συγκροτηθεί με πρωτοβουλία του Παμίκου Ζυμβρακάκη και από βενιζελικούς τον περασμένο χρόνο μετά το πραξικόπημα των εκλογών στην Αθήνα. Σκόπευαν να συγκεντρώσουν δυνάμεις και να συμμαχήσουν με τα στρατεύματα της Αντάντ για να υπερασπιστούν τη Μακεδονία. Ο Λευτέρης και η ομάδα του ετοιμάζονταν να αυτομολήσουν αλλά δεν πρόφτασαν. Εξόρμησαν οι Βούλγαροι. Συνάμα κατέφτασε και η εντολή από τον υπουργό στρατιωτικών Κωνσταντίνο Καλλάρη και τους κατέπληξε.

...αποσύρατε τμήματα Δ' ΣΣ, ως και ολοκλήρους φρουράς ερυσμάτων, εις έδρας μεραρχιών - Σέρρες, Δράμα, Καβάλα. Κινήσεις αυτές να διαταχθούν εγκαίρως προς αποφυγήν πάσης προστριβής...

Ο διοικητής της Μεραρχίας ο συνταγματάρχης Νικόλαος Χριστοδούλου βλαστήμησε. Συγκέντρωσε το στράτευμά του και ανάγγειλε την εντολή του υπουργού που τους διάταζε να μην πολεμήσουν και να αφήσουν τους Βούλγαρους να κατακτήσουν ανενόχλητοι τη Μακεδονία. Ένα ισχυρό «όχι!!!» βούιξε σαν από ένα στόμα. Το «όχι» ξεστομίστηκε από όλους, μολονότι οι στρατιώτες εκείνης της Μεραρχίας ήταν ανακατεμένοι βενιζελικοί και βασιλόφρονες.

Ο Χριστοδούλου έσκιε εγκαρδιωμένος τη διαταγή. «Στα όπλα!» φώναξε και σαν αστραπή οι στρατιώτες έδιναν το παρόν στις ομάδες τους και οχυρώνονταν για

Ο Ελευθέριος Βενιζέλος.

να υπερασπίσουν την πόλη. Πολέμησαν γενναία αλλά ο εχθρός είχε δεκαπλάσιες δυνάμεις. Υποχώρησαν αφήνοντας πίσω πάνω από δέκα σκοτωμένους και πέντε αιχμάλωτους στους Βούλγαρους.

Αύγουστος μήνας και ο ήλιος έψηνε. Προχωρούσαν, μες στο λιοπύρι, κουβαλώντας τους πληγωμένους και προστατεύοντας χιλιάδες πανικόβλητους πρόσφυγες.

- Έλεος, καπετάνιε μου. Μην μας αφήνετε πίσω, ικέτευσε μια μεσόκοπη γυναίκα και γαντζώθηκε πάνω στο Λευτέρη.

Ήταν παραφορτωμένη με συμπράγκαλα και προχωρούσε με δυσκολία. Δίπλα της μια νεαρή γυναίκα τρέκλιζε. Κρατούσε ένα φασκιωμένο μωρό στην αγκαλιά της.

- Είναι λεχώνα, η κόρη μου. Δεν αντέχει άλλο. Τον άντρα της τον πήραν αιχμάλωτο οι Βούλγαροι. Είναι χωροφύλακας. Το είχε η μοίρα μας να ξαναγίνουμε πρόσφυγες, Είμαστε απ' την Ανατολή. Βοήθησέ την, λεβέντη μου.

Ο Λευτέρης άπλωσε τα χέρια και η μικρομάνα τού έδωσε το μωρό της. Τα πονεμένα μεγάλα της μαύρα μάτια θα του έμεναν ανεξίτηλα. Ο φίλος του ο Γρηγόρης την πήρε από το χέρι και προχωρούσαν βιαστικά. Έπειτα από λίγο εκείνη κατέρρευσε και ο Γρηγόρης την σήκωσε και την έβαλε στις πλάτες του. Ήταν ελαφριά σαν πού-

πουλο. Μετά από κάμποση πορεία, ένιωσε να την κουβαλάει άψυχη και τα ρούχα του μουσκεμένα από την αιμορραγία της. Συνέχισαν την πορεία μέχρι που έφτασαν σε ένα ποτάμι. Στις όχθες του, οι πελώριες λεύκες πρόσφεραν τον ίσκιο τους. Ο κόσμος έτρεχε να δροσιστεί στο τρεχούμενο νερό και να ξεδιψάσει. Υψώθηκε ο θρήνος της μάνας και ρίγησε την ποταμιά. «Ελένη μου! Πού μ' αφήνεις, Ελένη μου!» Σωριάστηκε πάνω της και θρηνούσε. Το μωρό, στην αγκαλιά του Λευτέρη, τσίριζε. Ο Γρηγόρης έφερε δυο σκαπανείς και άνοιξαν τάφο για τη νεκρή Ελένη. Ήρθε και ο παπάς του στρατού και την έθαψαν. «Αιωνία της η μνήμη!» Μες στον πανζουρλισμό της φυγής και της τρομοκρατίας, ο θάνατος της μικρομάνας συγκίνησε τους παραβρισκόμενους και για μια στιγμή ξεχασαν τα δικά τους βάσανα. Η μάνα της έπειτα από τον πολύ θρήνο και το κλάμα έχασε τη φωνή της και καθόταν κουβαριασμένη. Έκανε νόημα στον παπά δείχνοντας το μωρό που είχε αποκοιμηθεί στην αγκαλιά του Λευτέρη. Ο παπάς κατάλαβε. «Θα το αεροβαπτίσουμε, γιαγιά», είπε. Ο Λευτέρης τού έδωσε το μωρό λέγοντας: «Αναλαμβάνω καθήκοντα αναδόχου. Θα την ονομάσουμε Ελευθερία».

Η συνέχεια την άλλη Παρασκευή

Αύγουστος μήνας και ο ήλιος έψηνε. Προχωρούσαν, μες στο λιοπύρι, κουβαλώντας τους πληγωμένους και προστατεύοντας χιλιάδες πανικόβλητους πρόσφυγες.